

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Vän på villovägar

Lassén-Seger, Maria

Published in:
Hufvudstadsbladet

Published: 15/09/2020

Document Version
Accepted author manuscript

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:

Lassén-Seger, M. (2020). Vän på villovägar: Recension av Sanna Sofia Vuori & Cara Knuutinens *Grävling borta*. *Hufvudstadsbladet*, 21. <https://urn.fi/URN:NBN:fi-fe202201147855>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Vän på villovägar

Sanna Sofia Vuori & Caara Knuutinen: *Grävling borta*. Förlaget M, 2020.

Bilderboken *Grävling borta* (2020) trampar välkänd mark med ett känsloladdat äventyr för de minsta om ett älskat mjukisdjur som tappas bort på väg till dagis. Den inledande repliken "Jag har en grävling som är bara min" sätter tonen för det starka band som finns mellan bokens flickjag och hennes leksak.

Sanna Sofia Vuori är en skicklig textförfattare som med små medel skapar stor dramatik. En finurlig finess är att låta barnjaget själv fantisera kring vad som händer vännen på villovägar. Hur grävlingen förgäves letar efter henne och tvingas tillbringa natten utomhus tillsammans med ett annat övergivet kramdjur som aldrig "blivit hittad". Som tur går grävlingen inte samma sorgliga öde tillmötes. Vännerna återförenas nästa dag och väl hemma igen fortsätter duon leka "att vi tappar bort varann på riktigt", vilket förstärker berättelsens mångtydiga spänning av att både ha hänt i fantasin och i verkligheten.

Caara Knuutinens bilder tar fasta på det varma och vänliga. Tragiken i att tappas bort inskränks till en tår i grävlingens ögonvrå medan vännernas återföreningskram skimrar i rosenrött. Knuutinen lyckas väl med att inkorporera barnperspektivet i bild genom att avbilda grävlingen som ett levande, påklätt och förmänskligt djur. Likaså vidgas berättelsen av att visuellt förankras i lättigenkännlig Helsingforsmiljö med Johanneskyrkan i centrum. Ändå haltar samarbetet. Medan Vuoris slipade text har en tydlig, egen röst och det lilla extra, tar Knuutinens bildlösningar inte tillvara på textens alla klurigheter. Trots försök att med varierande perspektiv och flitigt bruk av simultansuccession (dvs. att simulera rörelse genom att samma figur avbildas många gånger på baksidan) ingjuta liv i bilderna, förblir figurerna ofta stela och hämmade av ett förlegat gullighetsideal. Knuutinen hade vunnit på att våga mera. Då hade *Grävling borta* kunnat växa från småsentimental snyftis till fullödigt drama.

Maria Lassén-Seger